

Pod Semeničem.

Dežela draga, Karnija ti bela,
vsa čista siješ kakor božji vrt,
vsa čista do glavé si se odela
v belino črešenj in cvetočih trt!

Skrivnostno vso pokriva te belina,
le breskvín cvet smehlja se z jasnih lic.
Kje vedra je tako neba modrina,
kje tako solnce sije vrh goríc?

V strmini solnčni bregov vinorodnih
vrsti se hram za hramom — beli stan,
rojaki beli zro iz gnezd svobodnih
kot sokoli čez Kolpo in ravan.

Pod senčno brajdo zidanica čaka
in gostoljubno vabi v hlad in mir:
»Popotnik, bol in žal tu mine vsaka,
tu zdravja, radosti se pije vir!«

»V okovih čaka te starina rujna,
v okovih čaka pesem te in smeh,
v teh sodih snuje domišljija bujna,
kipi spomin o davnih, slavnih dneh.«

Dežela draga, Karnija ti bela,
kaj narodov je hrulo mimo tod!
Pregnala niso te vragov krdela,
ostal si zemlji zvest, moj stari rod!

V zvestobi čista duša je ostala,
vsa čista, zvesta kakor božji svet,
vsa zvesta kakor v gori trda skala,
vsa čista kakor v gori beli cvet.

Sava Radič-Mirt.

